

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 24 września 2025 r.

Pozycja 268

POSTANOWIENIE

z dnia 10 lipca 2025 r.

Sygn. akt Ts 40/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski – przewodniczący
Krystyna Pawłowicz – sprawozdawca
Rafał Wojciechowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 18 grudnia 2024 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej R.S.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 17 lutego 2022 r. (data nadania) R.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił o zbadanie zgodności art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1064) w związku z art. 73 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53) w związku z § 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. z 2016 poz. 2231) w zakresie, w jakim „upoważnia dyrektora zakładu karnego do wprowadzenia porządku wewnętrznego zakładu karnego w drodze zarządzenia, w którym ogranicza się prawo do informacji publicznej do korzystania jedynie ze stron Biuletynu Informacji Publicznej bez możliwości korzystania z całości stron internetowych organów władzy publicznej”, z art. 61 ust. 1, 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowieniem z 18 grudnia 2024 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 30 grudnia 2024 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał uznał, że skarżący w skardze konstytucyjnej zakwestionował przepisy, które w sprawie, w związku z którą wniósł skargę do Trybunału, nie znalazły zastosowania, a stanowiły jedynie podstawę prawną wydania zarządzenia Dyrektora Zakładu Karnego w C. wraz z załącznikiem pt. „Porządek wewnętrzny”. Trybunał stwierdził, że zakwestionowane przepisy nie stanowiły zatem podstawy prawnej ostatecznego rozstrzygnięcia.

W zażaleniu z 7 stycznia 2025 r. (data nadania) skarżący wniósł o zmianę powyższego postanowienia w całości poprzez nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) w związku z art. 79 ust. 1 Konstytucji poprzez odmowę nadania skardze konstytucyjnej biegu z uwagi na „niewskazanie przepisu ustawy zasadniczej, która jest kwestionowana, podczas gdy [s]karżący wskazał na przepis ustawy, który kwestionuje a to art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej w związku z art. 73 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy w związku z § 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności”. Zdaniem skarżącego powyższe jednoznacznie wskazuje na fakt, że spełnił on wymagania związane z wniesieniem skargi konstytucyjnej do Trybunału Konstytucyjnego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie uznaje, że postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe. Wskazuje, że warunkiem dopuszczalności skargi jest zakwestionowanie w niej przepisu, który bezpośrednio stanowił podstawę rozstrzygnięcia. Jak wyjaśniono w wyroku pełnego składu Trybunału z 24 października 2007 r. (sygn. SK 7/06, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 108), „skarżący nie może (...) w drodze skargi kwestionować konstytucyjności aktów normatywnych niestanowiących podstawy dotyczącego go indywidualnego rozstrzygnięcia. Podstawa rozstrzygnięcia obejmuje całokształt przepisów prawa (norm) stosowanych przez organ władzy publicznej w celu wydania aktu stosowania prawa”. Warunkiem tym jest ukształtowanie się ostatecznego orzeczenia na podstawie m.in. kwestionowanej w skardze normy generalno-abstrakcyjnej (zob. wyrok pełnego składu TK z 16 listopada 2011 r., sygn. SK 45/09, OTK ZU nr 9/A/2011, poz. 97).

Powyższy wymóg ma swoje źródło w samej Konstytucji. Zgodnie bowiem z jej art. 79 ust. 1 skargę można wnieść „w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie [...] o wolnościach lub prawach albo o [...] obowiązkach określonych w Konstytucji”. Formalnym dopełnieniem tego wymagania jest art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, który stanowi, że skarga konstytucyjna zawiera określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji, i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją.

W świetle powyższego nieprawidłowe jest zatem przyjęcie przez skarżącego w zażaleniu, że spełnił on wymagania związane z wniesieniem skargi, ponieważ wskazał przepisy, które kwestionuje. W myśl art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK warunkiem *sine qua non* jest wymóg, aby zaskarżony przepis stanowił podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia o wolnościach

lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. Skarżący zakwestionował regulacje, które w sprawie, w związku z którą wniósł skargę do Trybunału, nie znalazły zastosowania, a stanowiły jedynie podstawę prawną wydania zarządzenia Dyrektora Zakładu Karnego w C. wraz z załącznikiem pt. „Porządek wewnętrzny”, nie zaś postanowienia Sądu Okręgowego w B. z 24 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...]), które wskazał w skardze konstytucyjnej jako ostateczne rozstrzygnięcie.

Trybunał zauważa ponadto, że w części zażalenia zatytułowanej „uzasadnienie” skarżący nie przedstawił żadnych argumentów potwierdzających zarzut nieprawidłowości odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.